

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מ"א.], (ב) ע"ז מז: [מוספתא פ"ב ה"ו], (ג) ע"ז נד, (ד) גס זה שם, (ה) פסחים עג, (ו) [דברים יב, א] [לה יעב"ן], (ז) ע"ז במדרש רבה קהלת בפסוק וחרה השמש איתא שמונה מלאכים מנהיגים את ההמה [נראה בילקוט שמעוני קהלת א רמז מתקסף], (ט) עיין ר"מ, (י) ע"י סוגית פגמ' ל"ע כי דברי הוסי' כנאן ל"ע ועיין הוסי' שם ד"ה פ"ל, (יא) ע"י מהרש"ק בספר תפארת שמואל בזה הדיבור, (יב) [כדליתא לקמן ע"מ].

הגהות הב"ח

(א) גמ' לשם גזעית לשום ימים לשם הודות: (ב) הוסי' ד"ה הא דאמר וכו' ר' יוסי הגלילי אומר אלהיהם על ההרים ולא ההרים:

מוסף רש"י

אחד לשם אחד מכל אלו. אפילו צמח דלאו דידיה אלא דלדך ששט לשם דבר כשר [לקמן מ"א]. לשום הרים. לשר הממונה על ההרים [ע"ז מ"ב]. כיון ששחט בה סימן אחד. לעבודת כוכבים [שם נד].

שנים אוחזין. זה בראשו זה בקתו: **לשום דבר כשר**. שחיטה קטם: **גמ'** **זבחי מתים**. ליאסר בהנאה כדין תקרובת עבודת כוכבים שאסורה כמת ומת אסור בהנאה דנפקא לן במסכת ע"ז (דף כט): מותמת שם מרים וגמר שם שם מעגלה ערופה: **מיכאל ושינשול קטן**. כלומר לשום גדול שצכל הצריית או לשום קטן שצכולן: **שינשול**. תולעת: **דאמר לשום הר**. הר אינו נעשה עבודת כוכבים דכתיב' אלהיהם על ההרים ולא ההרים אלהיהם במס' ע"ז (דף מה): הלכך לשמן לא מיקריא זבחי מתים ומיהו פסולה מלאכול משום דמילא לשחיטת עבודת כוכבים מיחלפא בה וכדתנן לקמן (דף מא): השוחט לשום נידר ונידש שחיטתו פסולה משום דדמי לשוחט קדשים בחוץ: **לגדא דהר**. למלאך הממונה על ההרים: **דומיא דמיכאל**. דלא מחובר הוא. ובעלי חיים אף על גב דלא מיתסרי משום עבודת כוכבים כדקיימא לן בתמורה (דף כט). מתאסר רחמנא נעצד לגזיה מכלל להדיטו שרי מיהו אלהות מקרו כדכתיב (שמות ח) הן נוצח את תועבת מצרים וכתוב דכתיב (דברים ד) וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים וכל צבא השמים: **היהם צהמה חצירו**. לא מביעיא שלו דמיתסרא משום תקרובת עבודת כוכבים בשחיטת סימן אחד. דאע"ג דבעלי חיים אין נאסרים להדיטו לא משום נעצד אשעשאו עבודת כוכבים ולא משום מוקפה שהקטו לתקרובת עבודת כוכבים כדקיימא לן בתמורה (דף כט). מדאסתריך קרא למיתריניהו לגזיה דכתיב' (ב"ק מ): מן הבקר ויוקרא אן להוילא את הנעצד ומן האלן [שם] להוילא את המוקפה מכלל להדיטו שרי מיהו כי עזיז מנעשה בגופיהו מיתסרי כדאמרין בפרק רבי ישמעאל (ע"ז דף נד): **אע"פ** שאמרו המשתחוה לקרקע עולם לא אסרה חפר בה צורות ושיחין ומערות והשתחוה להן אסרן והכא נמי אע"ג דלכתיב בעלי חיים ניהו אומיתסרי. והאי סימן אחד לאו דוקא דה"ה לחצי סימן. ובהמת חצירו נמי אע"ג דפשיטא לן דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו [וכמותא פנ:] אשמועינן רב הונא דאסר לה במעשה כל דהו: **רצוצה**. לא מביעיא עומדת דכשהגציהה והרציהה קנאה בהגציהה ונעשית שלו אלא אע"ג דרצוצה ולא קנאה אסר לה במעשה: **המשחוח לצהמה חצירו לא אסרה**. אפילו למוצח משום נעצד: **עשה צה מעשה אסרה**. אף להדיטו. וטעמא יליף במסכת ע"ז (דף נג): מכל הכלים אשר הוציח המלך אחז במלכותו במעלו הכנו [ד"ה כט] ואמר מר מאי הכנו שגזזו דאסרי בהנאה ואף על גב דלאו ידיה הוו שהיו כלי שרת: **השוחט חטאם**. לקמיה [ע"ג] מפרש מאי שחט חטאת דנקט: **שלא חטאות**. בשוגג משום שבת ומשום שוחט קדשים בחוץ ומשום עבודת כוכבים ששלשתן כזרת. ומשום מקלקל לא מיפטר בשבת שהרי מתקנה הוא אלל בני נח שאבר מן החי אסור להם [בסנהדרין נ"ג] וחטאת כי שחטי להם' בעלים דבר שאינו שלו היו דשל גזיה הוי:

להדיטו אסור והיינו טעמא ין כיון דאשמועינן דאסורים לגזיה ומיקרי נעצד אלא לגזיה אע"ג דהר נמי חשוד נעצד לענין גזיה כדמוכח בפרק כל הללמים (ע"ז דף מו): דהמשחוח להר אצניו אסורין למוצח מי"מ כפיו מותר דילפינן מכלים דלא מיתסרי כי היכי דילפינן תקרובת מכלים דכפריות ואין להאריך כלן ויתר: **רבוציה לפני עבודת כוכבים**. פירש בקונטרס לא מביעיא עומדת דכשהגציהה והרציהה קנאה בהגציהה ונעשית שלו ואין נתיאשו הבעלים שניהן אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו כו' ולקמן (דף מא). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אוסר דבר שאינו שלו פריך ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מבי אגבהיה קנייה כדאמר בהניזקין (גיטין דף נג): אלא ודאי בהכי לא חשיב שלו ואינו קניו לו אלא להחמיצ בצאוסין אלא נראה דנקט רצוצה לרצוצה דאף על גב דלא הרציהה ולא עשה צה מעשה גדול כל כך אסרה: **לפני עבודת כוכבים**. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכרבי יהודה בן צבא דאמר לקמן (דף מא). אין מנסכין יין אלא לפני עבודת כוכבים והוא הדין שאר עבודות דנראה דדוקא לענין ניסוך קאמר דצכל דוכתא דאיירי בשוחט לא נקט לפני עבודת כוכבים ועוד דלמאי פריך בסמוך אשחוטיו חוץ לא לייחצ דמתחך בעפר הוא התם בשלא שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומי"מ חייב העובד מידי דהוה אעובד להר אלא ודאי אע"פ שלא בפני עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא דמלתא נקט א"י כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכגון שהוא ישראל מומר והשתא מצי למימר דנקט רצוצה דלא מביעיא הרציהה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתכוון אלא אפי' רצוצה כבר כיון דישאל מומר הוא ושוחט לפני עבודת כוכבים מתכוין לעבודת כוכבים: **כי הא דאמר עזרא**. לא מיימי סייעתא מעולא אלא מיהו דמיתסרא בהמת חצירו ע"י מעשה אכל דמיתסרא במעשה וזוטא אין יכול לדקדק דללמא עולא מעשה רבה קאמר כדאמר בסמוך והא דקאמר בסמוך ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרצ הונא לא מצי לפרושי מעשה רבה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר דאי סימן אחד צעי א"כ הוה ליה לפרושי: **חייב שלש חטאות**. לא נחת למניינא דא"כ ליתני ארבעה וכגון שהוא יוה"כ אלא צבני אשמועינן חידוש דלענין שבת חייב אע"פ שלא תיקן אלא להוילא מידי אבר מן החי כדאמר בפסחים בפרק אלו דברים (דף עג). ונחון לעבודת כוכבים הוי חידוש כדמוכח בשמעתא ואת' ואמאי חייב משום שחוטיו חוץ והא אינו מתקבל בפנים דחטאת העוף ליתא אלא ביחיד ואין קרבן יחיד קרב בשבת וי"ל דכיון דאם זרק הוראה כדאשכחן בפ"צ דציהה (דף כ): גבי כשאי ערסת ששחטן שלא לשמן או שלא לזמנן יש לו להתחייב משום שחוטיו חוץ דכפ' השוחט והמעלה (ובמים דף קט). מרבינן מקראי לחייב בחוץ על כל הפסולין שאם עלו לא ירדו ואף על גב דאזונו ואת בנו בחוץ פטור משום מחוסר זמן' שבת לא חשיב מחוסר זמן דאין זה אלא משום דאין עשה דקרבתן יחיד דוחה לא מעשה שבת:

השוחט פרק שני חולין

מ.

הא דאמר דהר. שאינו נעשה עבודת כוכבים דכפירש בקונטרס ואע"ג דלא חשיב אלוה לאסור התקרובת מכל מקום עובדו כסייף דכתיב' בפרק כל הללמים (ע"ז דף מו). הנכרים העובדים את ההרים הם מותרים ועובדיהם כסייף ואמרין נמי בפרק ארבע מיתות (סנהדרין דף סא). מידי דהוה אמשתחוה להר דהר מותר ועובדו כסייף ואין לתמוה דכיון דלא מיקרי אלוה אמאי עובדו כסייף דדוקא לענין איבוד קאמר קרא דלא מיקרי אלוה אדכתיב (דברים יב) צרישה דקרא אצד תאבדון וא"כ ה"פ אלהיהם שעל ההרים תאבדון ולא ההרים שהם אלהיהם ועובדים אותם תאבדון ומה שתקרובת הר מותר היינו משום דגמרין מכלים דכתיב אצד תאבדון וגו' ואמרין צפ' רבי ישמעאל (ע"ז דף נא): צכלים שנשתמשו בהן לעבודת כוכבים הכתוב מדבר ואמר רחמנא דדוקא אלהיהם על ההרים ולא ההרים עצמן אלהיהם אי נמי מש"ה העובדן כסייף אע"ג דלא מיקרי אלוה ושהרי מחובר הוא משום דגלי רחמנא בעובדי מזלות דמתחייב כדכתיב (דברים ד) וראית את השמש וגו' ואף על פי שמחזירין בגלגל הרקיע והא דקמני הכא לשם חמה ולצנה דהוי זבחי מתים היינו לגדייהו שהם תלוסיסא המלאכים המנהיגים אותם כדאמרין יי במדרש

י"צ מלאכים מנהיגים את החמה ומיהו בקונטרס לא פירש כן דמוקי האי קרא דוראית את השמש וגו' בתלושים ומיימי ראהי מיינה דאע"ג דבעלי חיים לא מיתסרי משום עבודת כוכבים מכל מקום מיקרי אלוה ואסרי תקרובת ידיה וא"ת ומי"ש תקרובת מן מצפוי הר דפלגי צה כתיב' לא תחמוד כסף וזהב עליהם רבי יוסי (י) אומר על ההרים אלהיהם ולא ההרים אלהיהם ואמר בגמרא דפלגי צפוי הר כהר וי"ל דהתם מיירי כשעובדים ין את הצפוי ואפ"ה שרי ליה לרבי יוסי הגלילי משום דאין עובדין אותו אלא אגב הר ובעיל לגזיה דלא יהא טפל חמור מן העיקר ורבנן נמי אי לאו קרא יי הוו שרו מהאי טעמא אי נמי רבנן אסרי משום שעובדים אותו וקרא אסמכתא בעלמא יי וא"ת דמשמע בריש פרק כל האסורין (תמורה דף כח): דלפוי בעלי חיים מותרים להדיטו ומוקי לן תחמוד כסף וזהב עליהם דבר שאין צו רוח חיים אכל דבשר שיש צו רוח חיים הואיל והוא מותר כפיו נמי מותר ואפילו לגזיה משמע התם דהוה שרי אי לאו דכתיב צו מן הבקר ואפילו מיירי כשאין עובדין אותו מי"ש מתקרובת בעלי חיים דאסור וי"ל דלפוי שרי טפי דבעיל אגבייהו יי דהוה כנעצד עצמו דשרי לפי שהוא צ"ח ומיהו נראה דלפוי צ"ח אסור אפילו להדיטו מדפריך התם טעמא דרבינוה קרא הא לא רבינוה קרא כפוי מותר והא דכתיב (דברים יב) ואבדתם את שםם את המקום ההוא כל העשוי לשםם והשתא למא ליה למיידק יי טעמא דרבינוה קרא השתא נמי דרבינוה קרא תקשה ליה היאך מותר להדיטו דקרא דמן הבקר לגזיה כתיב אלא ודאי אף

לפוי אסור והיינו טעמא ין כיון דאשמועינן דאסורים לגזיה ומיקרי נעצד לכל הפחות לגבי גזיה צא הכתוב דלא תחמוד דלאסור כפוי אפילו לא יחשב נעצד אלא לגזיה אע"ג דהר נמי חשוד נעצד לענין גזיה כדמוכח בפרק כל הללמים (ע"ז דף מו): דהמשחוח להר אצניו אסורין למוצח מי"מ כפיו מותר דילפינן מכלים דכפריות ואין להאריך כלן ויתר: **רבוציה לפני עבודת כוכבים**. פירש בקונטרס לא מביעיא עומדת דכשהגציהה והרציהה קנאה בהגציהה ונעשית שלו ואין נתיאשו הבעלים שניהן אינן יכולין להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי שאינו ברשותו כו' ולקמן (דף מא). נמי דאמר רב נחמן אין אדם אוסר דבר שאינו שלו פריך ליה מהמנסך ומאי פריך מהמנסך והא מנסך מבי אגבהיה קנייה כדאמר בהניזקין (גיטין דף נג): אלא ודאי בהכי לא חשיב שלו ואינו קניו לו אלא להחמיצ בצאוסין אלא נראה דנקט רצוצה לרצוצה דאף על גב דלא הרציהה ולא עשה צה מעשה גדול כל כך אסרה: **לפני עבודת כוכבים**. אין לפרש דוקא לפני עבודת כוכבים וכרבי יהודה בן צבא דאמר לקמן (דף מא). אין מנסכין יין אלא לפני עבודת כוכבים והוא הדין שאר עבודות דנראה דדוקא לענין ניסוך קאמר דצכל דוכתא דאיירי בשוחט לא נקט לפני עבודת כוכבים ועוד דלמאי פריך בסמוך אשחוטיו חוץ לא לייחצ דמתחך בעפר הוא התם בשלא שחט לפני עבודת כוכבים ולא מתסרא ומי"מ חייב העובד מידי דהוה אעובד להר אלא ודאי אע"פ שלא בפני עבודת כוכבים נמי מתסרא והא דנקט הכא לפני עבודת כוכבים אורחא דמלתא נקט א"י כיון דלפני עבודת כוכבים הוא מסתמא לשם עבודת כוכבים מתכוין אע"פ שלא פירש וכגון שהוא ישראל מומר והשתא מצי למימר דנקט רצוצה דלא מביעיא הרציהה לפני עבודת כוכבים דודאי לשם עבודת כוכבים נתכוון אלא אפי' רצוצה כבר כיון דישאל מומר הוא ושוחט לפני עבודת כוכבים מתכוין לעבודת כוכבים: **כי הא דאמר עזרא**. לא מיימי סייעתא מעולא אלא מיהו דמיתסרא בהמת חצירו ע"י מעשה אכל דמיתסרא במעשה וזוטא אין יכול לדקדק דללמא עולא מעשה רבה קאמר כדאמר בסמוך והא דקאמר בסמוך ועולא מעשה כל דהו קאמר היינו משום דלרצ הונא לא מצי לפרושי מעשה רבה וא"כ על כרחך מעשה כל דהו קאמר דאי סימן אחד צעי א"כ הוה ליה לפרושי: **חייב שלש חטאות**. לא נחת למניינא דא"כ ליתני ארבעה וכגון שהוא יוה"כ אלא צבני אשמועינן חידוש דלענין שבת חייב אע"פ שלא תיקן אלא להוילא מידי אבר מן החי כדאמר בפסחים בפרק אלו דברים (דף עג). ונחון לעבודת כוכבים הוי חידוש כדמוכח בשמעתא ואת' ואמאי חייב משום שחוטיו חוץ והא אינו מתקבל בפנים דחטאת העוף ליתא אלא ביחיד ואין קרבן יחיד קרב בשבת וי"ל דכיון דאם זרק הוראה כדאשכחן בפ"צ דציהה (דף כ): גבי כשאי ערסת ששחטן שלא לשמן או שלא לזמנן יש לו להתחייב משום שחוטיו חוץ דכפ' השוחט והמעלה (ובמים דף קט). מרבינן מקראי לחייב בחוץ על כל הפסולין שאם עלו לא ירדו ואף על גב דאזונו ואת בנו בחוץ פטור משום מחוסר זמן' שבת לא חשיב מחוסר זמן דאין זה אלא משום דאין עשה דקרבתן יחיד דוחה לא מעשה שבת:

אי

עין משפט ור מוצה

קל' א מיי' פ"ב מהל' שחיטה הלכה כה סמך עשין סג מוש"ע י"ד ס"י ה טעמ' ג: קל' ב ג מיי' טס הל' יד סמך שס טוש"ע י"ד ס"י ד טעמ' [ה] ו: קל' ד ד מיי' פ"ד מהל' שגגות הל' א ונסיח מהל' פ"ז הל' א ע"י בהשגות ובכ"מ טוש"ע י"ד ס"י קמה טעמ' פ:

שיטה מקובצת

אין לא משום נעצר ששעשן עבודת כוכבים ולא משום מוקצה שהקצן לתקרובת עבודת כוכבים: [ו] (וליתסרא) [מיתסרין] והאי סימן אחד: [ג] דלא מיקרי אלוה משום דלמנא אבד תאבדון אי נמי הר מיקרי אלוה והי"פ אלהיהם שעל: [ד] אע"ג דלא מיקרי אלוה משום דגלי רחמנא: [ט] שהם תלושים והם המלאכים: [י] וי"ל דהתם מיירי כשעובדין אף את הצפוי: [י] ורבנן נמי אי לאו קרא דלא תחמוד הוו שרו מהאי טעמא: [ט] אגבייהו והוי כעבד עצמו: [ע] והיינו טעמא דכיון דאשמועינן:

רבינו גרשום

אין שוחט לא לתוך ימים. כלומר משום ע"ז דאמרין א) לאיסורא דימא קא שחט אבל שוחט הוא לתוך אונן של מים בדבעינן לפרושי: הר אלו זבחי מתים. כלומר ואסור אפי' בהנאה: הא דאמר לגדא. כלומר לשר של הר ודאי הרי אלו זבחי מתים: אשחוטיו חוץ לא לייחייב מחתך בעפר. כלומר הכי סברין חטאת בהמה דאינה ניתרת אלא אי בשנים אי ברוב שנים ואי אמרת כיון דשחט בה סימן אחד אסרה אשחוטיו חוץ כו' כלומר דלא חשוב חטאת ולא יהא חייב אשחוטיו חוץ דבסימן אחד אין מתקבל בפנים:

(א) נראה דל"ל לאיסוריה וי"ל שר של ים ונעין וצ"י (דף מ"א ע"ג) שנקיה איסריה לגזון ופירש"י שר עלו כמו איסריה דענינא.